

LBRIS

We know
books

Jack London

Chemarea străbunilor

Traducere din limba engleză de Diana Trăncuță
Ilustrații: Șerban Andreescu

CAPITOLUL I

În sălbăticie 7

CAPITOLUL II

Legea bătei și a colților..... 22

CAPITOLUL III

Fiara primitivă dominantă..... 34

CAPITOLUL IV

Cine a câștigat titlul de stăpân..... 53

CAPITOLUL V

Truda de pe traseu 66

CAPITOLUL VI

Pentru iubirea unui om..... 85

CAPITOLUL VII

Sunetul chemării..... 103

CAPITOLUL I

În sălbăticie

*„Vechi dorințe de nomad
Rup lanțul de obișnuință,
Din somnul ei hibernal
Se trezește sălbatica ființă.”*

Buck nu citea ziarele, altfel ar fi aflat de necazul ce-l păștea, nu doar pe el, ci și pe fiecare câine de sanie, cu mușchi puternici și blană lungă și călduroasă, de la Puget Sound la San Diego. Pentru că niște oameni, bâjbâind în întunericul arctic, găsiseră un metal galben și, pentru că vapoarele și companiile de transport făceau vâlvă în jurul descoperirii, mii de oameni se grăbeau să ajungă în Ținuturile Nordice. Acești oameni voiau câinii, iar câinii pe care îi voiau ei erau câini mari, cu mușchi puternici, cu care să trudească din greu, și cu blană deasă, care să-i apere de ger.

Buck locuia într-o casă mare din înșorita vale Santa Clara. Reședința judecătorului Miller, așa se numea. Era retrasă de la șosea, ascunsă pe jumătate de copacii printre care se întrezărea veranda largă și răcoasă, care înconjura casa pe cele patru laturi ale sale. Clădirea era mărginită de alei pietruite care șerpuiau printre pășunile întinse, pe sub ramurile împreunate ale plopilor înalți. În spate, lucrurile aveau dimensiuni chiar mai grandioase decât în față. Acolo se găseau grajdurile mari, unde o duzină de bărbați și băieți își

LIBRIS | We know books

vedeau de treabă, șirurile de case ale servitorilor, pe care se ridica vița-de-vie, un rând nesfârșit și ordonat de hambare, alte șiruri lungi de viță-de-vie, pășuni verzi, livezi și parcele cu fructe de pădure. Apoi era stația de pompare pentru fântâna arteziană și marele bazin din ciment, unde băieții judecătorului Miller se scăldau dimineața și se răcoreau în după-amiezile fierbinți.

Și peste acest mare domeniu domnea Buck. Aici se născuse și aici își trăise primii patru ani de viață. Într-adevăr, mai erau și alți câini, nici nu se putea să nu fie și alții pe o asemenea întindere, dar ei nu se puneau la socoteală. Veneau și plecau, locuiau în adăposturile lor aglomerate sau trăiau în cotloanele întunecate ale casei, după obiceiul lui Toots, mopsul japonez, sau al lui Ysabel, cățelușa mexicană fără păr – creaturi ciudate, care rareori scoteau nasul pe ușă sau puneau piciorul pe pământ.

Pe de altă parte, mai existau și foxterierii, cel puțin câțiva, care lătrau promisiuni înfricoșătoare către Toots și Ysabel, aceștia doi privindu-i din spatele ferestrelor, apărați de o legiune de servitoare înarmate cu mături și mopuri.

Dar Buck nu era nici câine de casă, nici câine de adăpost. Întregul regat era al lui. Se scufunda în bazinele de înot sau mergea la vânătoare cu fiii judecătorului; le însoțea pe Mollie și Alice, ficele judecătorului, în plimbări lungi la asfințit sau în zorii zilei; în nopțile de iarnă stătea la picioarele judecătorului, în fața focului care trosnea în bibliotecă; îi purta pe nepoții judecătorului în spinare sau îi tăvălea în iarbă și le păzea pașii

LIBRIS | We know books

În aventurile lor până la fântâna din curtea grajdului, și chiar mai departe, acolo unde erau țarcurile și parcelele cu fructe de pădure. Pândeau impunător printre terieri, iar pe Toots și Ysabel îi ignora cu totul, căci el era rege – rege peste tot ce se furișă, se târa și zbura în casa judecătorului Miller, inclusiv peste oameni.

Tatăl său, Elmo, un St. Bernard uriaș, fusese tovarășul de nedespărțit al judecătorului, iar Buck promisese să urmeze calea tatălui său. El nu era atât de mare – cântărea doar șaiszeci și trei de kilograme – pentru că mama lui, Shep, fusese un ciobănesc scoțian. Cu toate acestea, șaiszeci și trei de kilograme, la care se adăugau demnitatea care vine din traiul bun și respectul de care se bucura, îi permiteau să se poarte ca un rege. În cei patru ani care trecuseră de când fusese doar un cățeluș, trăise o viață de aristocrat sătul; avea o anumită mândrie de sine, era chiar puțin egoist, așa cum devin uneori domnii de la țară din cauza vieții lor singuratice. Dar se salvase prin faptul că nu devenise un simplu câine de casă răsfățat. Vânătoarea și alte plăceri asemănătoare, în aer liber, îl ajutaseră să nu se îngrașe și îi întăriseră mușchii; și, pentru el, ca pentru toate rasele iubitoare de scăldat în apă rece, preferința pentru apă fusese un adevărat leac și îi menținuse sănătatea.

Acesta era câinele Buck în toamna anului 1897, când goana după aur din Klondike chemase bărbați din toată lumea în Nordul înghețat. Dar Buck nu citea ziarele și nu știa că Manuel, unul dintre ajutoarele grădinarului, era o prezență nedorită. Manuel avea un

mare păcat. Îi plăcea să joace la loteria chinezească¹. De asemenea, în jocurile de noroc, avea o slăbiciune care-l măcina – credința într-un sistem; și aceasta l-a trimis în chinurile iadului. Căci, pentru a juca, e nevoie de bani, iar leafa unui ajutor de grădinar nu era suficientă pentru nevoile soției sale și ale numeroșilor lui copii. În noaptea memorabilă a trădării lui Manuel, judecătorul se afla la o întâlnire a Asociației cultivatorilor de stafide, iar băieții erau ocupați cu organizarea unui club de atletism. Nimeni nu i-a văzut pe el și pe Buck trecând prin livadă, în ceea ce Buck își imagina că era o simplă plimbare. Și, cu excepția unui om singuratic, nimeni nu i-a văzut ajungând la mica haltă cunoscută sub numele de College Park. Omul acesta a vorbit cu Manuel și i-a dat niște bani.

— Puteai să împachetezi marfa înainte de a o livra, zise străinul țâfnos, iar Manuel înfășură o bucată de frânghie groasă în jurul gâtului lui Buck, sub zgardă.

— Răsuțește-o și o să-l sufoci de-a binelea, zise Manuel, iar străinul mârâi aprobator.

Buck acceptase frânghia cu o demnitate liniștită. Cu siguranță, era o situație neobișnuită, dar el învățase să aibă încredere în oamenii pe care îi cunoștea și să le recunoască meritele pentru o înțelepciune care o depășea pe a lui. Dar, când capătul frânghiei a fost pus în mâinile străinului, a mârâit amenințător. Nu făcuse decât să-și arate nemulțumirea, crezând, în mândria lui, că a avertiza înseamnă a comanda. Spre surprinderea lui, frânghia i se strânse în jurul gâtului,

¹ Joc de noroc, teoretic ilegal, dar practicat de toate păturile societății (n.red.).

LBRIS

We know
books

tăindu-i suflul. Într-un acces de furie, se repezi asupra bărbatului, dar acesta îi ieși în cale, îl apucă bine de ceafă și, cu o răsucire iute, îl aruncă pe spate. Atunci, frânghia se strânse fără milă, în timp ce Buck se zvârcolea furios, cu limba scoasă și gâfâind în zadar. Niciodată în viața lui nu fusese tratat atât de josnic și nu fusese atât de furios. Dar rămase fără putere, ochii îi deveniră sticloși și nu mai știu nimic până când trenul plecă, după ce bărbații îl aruncaseră în vagonul de bagaje.

În clipa următoare, simți că îl durea limba și că era zdruncinat într-un fel de trăsură. Țipătul răgușit al unei locomotive care fluiera la o trecere de nivel îi spuse unde se afla. Călătorise de prea multe ori cu judecătorul pentru a recunoaște senzația de a fi transportat într-un vagon de bagaje. Deschise ochii aprinși de furia dezlănțuită a unui rege răpit. Bărbatul se năpusti la gâtul lui, dar Buck fu mai rapid. Fălciile îi apucară mâna și nu-i dădură drumul până când nu-și pierdu iar cunoștința.

— Da, are spasme, zise bărbatul, ascunzându-și mâna sfârtecată de privirea hamalului, care fusese atras de zgomotele de luptă. Îl duc la șeful meu, în Frisco. Un veterinar priceput de-acolo crede că-l poate vindeca.

În ce privește călătoria din acea noapte, bărbatul vorbi foarte grăitor despre el însuși, într-un mic șopron din spatele unei cârciumi de pe faleza din San Francisco.

— Tot ce primesc pentru asta sunt doar cincizeci de dolari, mormăi el, și n-aș fi făcut-o nici pentru o mie de dolari, bani gheață.

Mâna îi era înfășurată într-o batistă însângera-
rată, iar cracul drept al pantalonilor era sfâșiat de la
genunchi până la gleznă.

— Cât a luat celălalt tâlhar? întrebă cârciumarul.

— O sută, i se răspunse. N-aș lua niciun bănuț mai
puțin, așa că ajută-mă.

— Asta face o sută cincizeci, calculă cârciumarul,
și merită, altfel sunt un prostănac.

Răpitorul desfăcu bandajul însângerat și își privi
mâna sfâșiată.

— Dacă nu mă îmbolnăvesc eu de turbare...

— Va fi pentru că te-ai născut să fii spânzurat, zise
cârciumarul, râzând. Hai, ajută-mă înainte să-ți scoți
marfa, adăugă el.

Amețit, suferind dureri insuportabile la gât și
la limbă, aproape scurs de viață, Buck încercă să-și
înfrunte tortionarii. Dar fu aruncat la pământ și sufo-
cat în mod repetat, până când aceștia reușiră să îi
scoată zgarda grea din alamă de la gât. Apoi desfă-
cură frânghia și-l aruncară într-o ladă ca o cușcă.

Acolo zăcu până la sfârșitul acelei nopți grele,
alinându-și furia și mândria rănită. Nu înțelegea ce
însemnau toate acestea. Ce voiau de la el străinii aceia
ciudați? De ce îl țineau închis în cușca asta strâmtă?
Nu știa de ce, dar se simțea amenințat de apropierea
vagă a unei nenorociri. De mai multe ori în timpul nop-
ții, sări în picioare când se deschise ușa șoproului,
așteptându-se să-l vadă pe judecător sau, cel puțin, pe
băieți. Dar, de fiecare dată, vedea fața umflată a câr-
ciumarului, care se uita la el în lumina bolnăvicioasă a
unei lumânări din seu. Și, de fiecare dată, lătratul vesel

care tremura în gâtul lui Buck se transforma într-un mârâit sălbatic.

Dar cârciumarul îl lăasă în pace, iar dimineața patru bărbați intrară și ridicară lada. Mai mulți tortționari, se gândi Buck, pentru că erau niște creaturi cu o înfățișare malefică, zdrențuroși și neîngrijiți; iar el se năpusti și mârâi la ei printre gratii. Aceștia nu făcură decât să râdă și să-l împungă cu bețe, pe care el le atacă imediat cu colții, până când înțelese că asta era ceea ce voiau. Apoi se întinse posomorât și lăasă ca lada să fie urcată într-o căruță. După asta, el și lada în care era întemnițat începură să fie trecute din mână-n mână. Funcționarii de la poșta rapidă se ocupară de el; fu plimbat cu altă căruță; apoi cu un camion, împreună cu mai multe cutii și pachete, până la un feribot cu aburi; de pe feribot fu mutat într-un depou de cale ferată și, de-acolo, într-un vagon expres.

Timp de două zile și două nopți, acest vagon expres fu târât de locomotive care șuierau; și, timp de două zile și două nopți, Buck nu mâncă și nu bău nimic. În furia sa, îi întâmpină pe curierii de la expres cu mârâieli, iar aceștia se răzibunau tachinându-l. Când se izbea de gratii, tremurând și spumegând, aceștia râdeau de el și-l batjocoreau. Mârâiau și lătrau și ei ca niște câini îndărătnici, mieunau, își fluturau brațele și cântau. Totul era ridicol, el știa asta; dar cu atât mai mult îi jignea demnitatea, iar furia lui tot creștea. Nu-l supăra foamea atât de mult, dar lipsa apei îl făcea să sufere cumplit și îi stârnea furia până la o stare febrilă. De altfel, fiind încordat și foarte sensibil, tratamentul

rău îi provocase febră, care era întetită de inflamarea gâtului și a limbii uscate și umflate.

Se bucura de un singur lucru: nu mai avea frânghia la gât. Asta le dăduse un avantaj nedrept; dar, acum că scăpase de ea, avea să le arate el. Niciodată nu aveau să-i mai pună o frânghie în jurul gâtului – se hotărâse în această privință. Timp de două zile și două nopți, nu mâncă și nu bău și, în aceste două zile și două nopți de chinuri, strânsese atâta furie în el încât avea să se reverse asupra primului care se năpustea asupra lui. Ochii i se făcură sângerii și se transformă într-un demon furios. Atât de schimbat era, încât nici măcar judecătorul nu l-ar fi recunoscut; iar curierii din trenul expres răsuflară ușurați când îl dădură jos în Seattle.

Patru bărbați transportară cu grijă lada din căruță într-o curte mică, cu ziduri înalte. Un bărbat voinic, cu un pulover roșu care îi atârna larg la gât, ieși să semneze de primire. Acesta era omul, bănuiești Buck, care urma să-l chinuie, așa că se aruncă cu sălbăticie spre gratii. Bărbatul zâmbi feroce și aduse o toporișcă și o bâtă.

— Doar n-ai de gând să-l scoți acum? întrebă birjarul.

— Ba sigur că da, răspunse bărbatul, înfigând toporișca în ladă.

Cei patru bărbați care aduseseră lada se împrăștiară imediat și se pregătiră să privească spectacolul de pe niște postamente sigure aflate deasupra zidului.

Buck se repezi la lemnul sfărâmicios, înfigându-și dinții în el, dezlănțuindu-se și luptându-se cu el. Oriunde ar fi căzut toporișca în exterior, el era acolo,

LIBRIS | We know books

Înăuntru, mârâind și arătându-și colții, la fel de nerăbdător să iasă afară pe cât de hotărât și calm era bărbatul în pulover roșu care încerca să-l scoată din cușcă.

— Acum, diavol cu ochi roșii, zise el, când crăpă lemnul suficient de mult cât să încapă corpul lui Buck.

În același timp, lăsă toporișca deoparte și luă bâta în mâna dreaptă.

Iar Buck era cu adevărat un diavol cu ochii roșii când își făcu apariția cu blana zbârlită, cu spume la gură, cu o strălucire sălbatică în ochii lui însângerați. Se năpusti asupra bărbatului cu toate cele șazeci și trei de kilograme de furie, împovărată de patima înăbușită de două zile și două nopți. În salt, în momentul în care fălcile sale erau pe cale să-l cuprindă pe bărbat, primi o lovitură care-l cutremură și îi încleștă dinții, cu un zgomot agonizant. Se răsuci, izbind pământul cu spatele și o parte a corpului. Nu mai fusese lovit cu o bâta niciodată și nu înțelesese ce i se întâmplase. Cu un mârâit, care suna mai puțin ca un lătrat și mai mult ca un urlet, se ridică din nou în picioare și se lansă în aer. Și, din nou, lovitură îl doborî la pământ. De data asta, se prinse că era o bâta, dar nebunia lui nu cunoștea precauția. De zeci de ori atacă și tot de atâtea ori bâta înfrână atacul și îl doborî.

După o lovitură deosebit de aprigă, se târî, încercând să se ridice, prea amețit ca să se mai grăbească. Se clătină șchiopătând, cu sângele țâșnindu-i din nas, din gură și din urechi, cu frumoasa lui blană stropită și pătată de bale însângerate. Apoi bărbatul înaintă și îl lovi intenționat în nas, cu sete. Toată durerea pe care o îndurase până atunci fu nimic în comparație cu